

[Finansministeren.]

svarsministeriet er en konsekvens af overenskomstafslutningen, og at bestemmelsen i overenskomstens § 3 om medlemsskab af arbejdsløsheds-kassen må anses for lovmedholdelig og rimelig.

Da der imidlertid allerede under åbningsdebatten viste sig at være et klart flertal her i tinget mod bestemmelsen om obligatorisk arbejdsløshedsforsikring, har jeg den 22. oktober opsagt overenskomsten med henblik på en ændret affattelse af de pågældende bestemmelser.

Ordføreren for forespørgerne (Poul Sørensen): Jeg takker den højtærede finansminister for den redegørelse, han her er fremkommet med, og jeg kan straks sige, at jeg på visse punkter ikke er enig med den højtærede minister. Jeg skal gøre nogle bemærkninger om mit syn på disse ting, og jeg skal også forsøge at sætte det i relation til det liv, der leves rundtomkring — det må jo tages med i betragtning, når man skuer ud over det hele og skal se, hvorledes det passer ind i befolkningens hele tilværelse.

Efter de kyndige udsagn, jeg har fået om denne sag, vil de dispositioner, der er truffet, ikke være i overensstemmelse med de afgørelser, der på et tidligere tidspunkt er truffet af Højesteret. Jeg henviser i så henseende til den højesteretsdom, der foreligger fra 1932, og kyndige jurister — jeg er det ikke — har givet udtryk for, at den disposition, der her er truffet, ikke kan være i overensstemmelse med den højesteretsdom fra 1932, jeg her har nævnt, og hvori dette spørgsmål belyses. Jeg mener heller ikke, at den højtærede finansministers udlægning af funktionærlovens § 10 er i overensstemmelse med det, som vi må mene er ånden i denne paragraf, og derfor kan vi heller ikke godtage den forklaring, finansministeren i så henseende fremkom med i sin redegørelse.

Med hensyn til et enkelt punkt indenfor de dispositioner, den højtærede finansminister har truffet, vil jeg også gerne bede om en forklaring. Det drejer sig om studenternes stilling i forhold til centraladministrationen; det er på mange måder hverken noget lille eller noget ligegyldigt spørgsmål. Med den interesse, der har været for den studerende ungdom her i landet, synes jeg, det

passer meget dårligt ind i billedet, hvad der bliver budt studenterne ved den overenskomst, som er indgået af finansministeren, men som han nu har ment sig nødsaget til at opsige.

Såvidt jeg forstår overenskomsten — men jeg vil meget gerne rettes af den højtærede finansminister, hvis jeg ikke har opfattet den rigtigt — har studenternes arbejdsanvisning hidtil formidlet arbejdskraften til centraladministrationen; efter overenskomsten nu lægges det ganske om, henlægges fra studenternes egen organisation til H. og K.s arbejdsløshedskasse. Her er der, såvidt jeg kan se, andre spørgsmål, der skal tages i betragtning, bl. a. lang arbejdsløshed, og slår man studenterne sammen med andre, der søger arbejde, tør man jo nok sige, at studenterne har fået en særlig og ejendommelig stilling. Jeg har også lov, tror jeg, at henvise til, at hvis det også bliver pålagt studenterne — som jeg har forstået det — at søge optagelse i en arbejdsløshedskasse, vil stillingen være en ganske anden. Og kan man overhovedet efter bestemmelsen i arbejdsløshedsloven, hvorefter man skal have en væsentlig beskæftigelse for at blive optaget, presse studenterne ind dør? Hvis man ikke kan det, og de skal være bidragydende medlemmer, betragter jeg det ikke som værende i det høje folketings ånd, at den højtærede finansminister træffer en sådan disposition overfor den studerende ungdom, som jeg her mener han har gjort.

Jeg vil da gerne først slå fast, at finansministerens udlægning kan jeg ikke acceptere. Jeg mener, at rigtigheden af min opfattelse kan understreges af fortidige afgørelser ved domstolene. Jeg kunne meget vel — men jeg skal ikke gøre det — drage paralleller til andre områder her i landet, hvor organisationstvungen er kommet stærkt frem. Jeg for mit vedkommende vil gerne erklære mig villig til at overveje, om man ikke også her er kommet for vidt. Jeg betragter det som nyttigt og nødvendigt for Danmark, vort samfund af i dag, at se på, om de rammer, den spændetrøje, kan man sige, man på forskellige områder har lagt på befolkningen, ikke er af en sådan karakter, at den ikke svarer til dagen i dag.

Aftalen er altså opsagt til 1. april 1956. Jeg vil dog gerne spørge den højtærede